DERTIENDE VERSLAG

VAN HET

UTRECHTSCHE COMITÉ

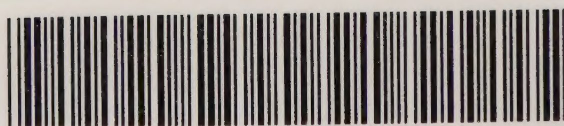
VAN HET

ROODE KRUIS,

OVER HET

JAAR 1880.

Stoomsnelpersdruk van de firma L. E. BOSCH & ZOON, Utrecht.

22501476792

DERTIENDE VERSLAG

VAN HET

UTRECHTSCHE

Comité van het Roode Kruis,

OVER HET JAAR 1880,

De belangstellende lezer die het geduld heeft dit verslag ten einde toe te volgen, zal begrijpen, waarom wij niet met opgewektheid kunnen spreken over de lotgevallen van het Comité in het afgeloopen jaar.

Van de werkzaamheden van het Comité als afdeeling van de Nederlandsche Roode Kruisvereeniging valt niet veel anders te vermelden, dan dat besloten werd naar de tentoonstelling te Melbourne niet in te zenden en dat bij voortduring de raderbaren werden aangevraagd en gebruikt voor het vervoer van zieken.

Uit de nog onder zijn beheer zijnde gelden, resterende van den watersnood in 1876, werd door het bestuur, naar aanleiding van een schrijven van de algemeene commissie te Gorinchem, eene som van *f* 300 toegezonden aan de Utrechtsche watersnood-commissie, de heeren Römer, de Watteville en anderen, tot leniging van den nood.

Op 5 Maart had de Algemeene Vergadering plaats, het verslag en de rekeningen werden goedgekeurd, de aftredende bestuursleden herkozen en de dignitarissen gecontinueerd.

De heer Dr. M. Imans die jaren lang deel heeft uitgemaakt van het bestuur en vooral in den oorlog van 1870 veel heeft gearbeid in het belang van het Roode Kruis, bood zijne demissie aan, die om aangevoerde redenen en onder oprechte erkentelijkheid voor bewezen diensten aangenomen werd.

Als nieuwe leden in het bestuur mochten wij begroeten de heeren Jhr. Mr. J. H. van Haersma de With en B. E. J. H. Becking, gepens. Kolonel, vroeger Chef van den geneeskundigen dienst in Atjeh.

Met een minzaam schrijven zond een aanzienlijk medeburger aan het bestuur de aanzienlijke som van *f* 2700, speciaal bestemd voor de werkzaamheid van het Utrechtsche Comité van het Roode Kruis als Nederland in Europa oorlog voert. Het spreekt van zelf dat dit geschenk onder de gestelde voorwaarde met levendigen dank werd aanvaard.

In de eerste dagen van Februari werd mejuffrouw Maria Beets, de Directrice der Amalia-Stichting ernstig ongesteld. Hoewel de ziekte haar aanvankelijk buiten staat stelde om, zoo als zij dat gewoon was, het oog over alles te laten gaan, werd de geregelde gang van zaken niet gestoord. Er waren niet veel zieken en ieder wist zijn taak, eene tijdelijke vervanging scheen dus niet noodzakelijk.

Het was helaas de aanvang der teleurstellingen, waaraan dit jaar voor de Stichting zoo rijk was.

Twee dames die zich aan de Instelling als pleegzusters hadden willen verbinden, moesten hiervan om familie-omstandigheden afzien.

Naar aanleiding der toegezonden jaarverslagen behaagde het H. M. onze geëerbiedigde Koningin een geschenk toe te zenden voor de Stichting van *f* 150, H. K. H. Prinses Hendrik deed ons daarvoor *f* 50 toekomen, de balije der Duitsche

Orde *f* 200 en de grijze edelman, reeds meermalen onze stille weldoener de kapitale gift van *f* 2000.

Eerst in de maand Mei mochten wij onze Directrice, wier toestand inmiddels wat verbeterd was, weder in onze vergadering zien verschijnen; zij was nog slap en verwachtte voor hare krachten veel van den zomer; het zachtere weder kwam, maar de zoo vurig verwachtte groote verbetering kwam niet en het was te vreezen, dat het op den duur niet gaan zou. Weldra werd onze vrees bevestigd door een schrijven van mej. Beets, waarin zij op grond harer wankelende gezondheid en de waarschijnlijkheid, dat een verblijf in de Amalia-Stichting gedurende den volgenden winter haar nadeelig zou worden, niet in staat zijnde hare betrekking naar wensch en naar behooren waar te nemen, haar ontslag aanbood tegen 1 October.

Op dat schrijven kon en mocht maar één antwoord volgen: een ontslag op de meest eervolle wijze, een woord van innig medelijden met de lichaamszwakte, die mej. Beets niet vergunde haar schoone levenstaak hier voort te zetten en van hartelijken dank voor al wat zij voor de Amalia-Stichting geweest was en gedaan had.

Ook in andere opzichten waren wij ongelukkig; groote noodzakelijke reparatiën stelden groote eischen aan onze kas, die pas weer wat gevuld was door de bovenvermelde giften.

Er kwamen haast geen zieken opdagen en de practische opleiding, die onze pleegzusters noodig hadden, vereischte ingrijpende maatregelen. Er moest daarin op andere wijze zooveel mogelijk worden voorzien. Met veel moeite verkregen wij vergunning van HH. regenten van het ziekenhuis, om de drie aspirant pleegzusters in de vacantie beurtelings een maand in de voormiddaguren in de chirurgische zalen van het ziekenhuis te doen werkzaam zijn en bij voorkomende operaties toe te laten. Eene harer gevoelde zich gedrongen, om mede tegen October haar ontslag aan te bieden, daar

zij mejuffrouw Beets naar het buitenland wilde vergezellen en met haar daar verblijf houden. Het was inmiddels beslist, dat onze Directrice zich naar Madeira zou begeven, op hoop van in milder klimaat herstel te vinden.

Zoo ging de zomer voorbij, maar niet zonder dat het bestuur, hoewel bekommerd, toch verschillende maatregelen nam met betrekking tot de voorwaarden, waarop nieuwe aspirant-pleegzusters zouden worden opgeroepen. Er waren onder ons die de weinige geldmiddelen, het vertrek der Directrice, en het luttel aantal zieken in aanmerking nemende, oordeelden dat onze zaak geen levensvatbaarheid bezat en zou blijven kwijnen; de proef was naar hun gevoelen lang genoeg voortgezet.

Op aansporing eener daartoe opgeroepen vergadering van belangstellende gevers op 25 Mei 1877 was immers besloten — met groote aarzeling van de zijde van het bestuur — de instelling voor pleegzusters met het ziekenhuis, als proef in werking te brengen met de geldmiddelen die toen aanwezig waren. Het bestuur oordeelde toen de zaak een jaar te zullen kunnen volhouden.

Nu had het bestuur die proef genomen en dank zij enkele milde giften, de instelling anderhalf jaar voortgezet, maar haar leven was volstrekt niet verzekerd, veeleer in gevaar.

Anderen onder ons hadden meer moed en zagen de zaak meer optimistisch in; zij zouden helaas spoedig ervaren, dat ook zij door de harde noodzakelijkheid gedwongen, geen voldoenden grond onder de voeten hadden, om te blijven moed houden.

Eene oproeping voor aspirant-pleegzusters verscheen in de dagbladen, en het bleek ons op nieuw, welk een wijde beteekenis sommigen geven aan de woordeu „beschaafde vrouwen."

Vier aanvragen konden als aan de eischen beantwoordend worden aangemerkt; de noodige informaties werden genomen en daar die gunstig luidden, konden de dames als proefpleegzuster voor drie maanden worden aangenomen, twee harer met November, eene met December, eene met Februari. Gaven

zij in die drie maanden blijk van geschiktheid, dan zouden zij na expiratie van dien tijd definitief als aspirant-pleegzusters worden aangenomen.

Ten einde tegemoet te komen aan het bezwaar, dat er bijkans geen zieken kwamen, werd nogmaals ernstig de vraag aan de orde gesteld, of het niet wenschelijk ware eene polykliniek te openen, gelegenheid tot kostelooze behandeling van kinderen lijdende aan inwendige ziekten; het was te voorzien, dat die polykliniek eene bron zou kunnen worden waaruit patienten voortkwamen. De geneesheer-docent der Stichting had daartoe reeds vroeger geadviseerd, maar toen moest dat denkbeeld ter zijde gesteld worden, thans meende het bestuur den tijd gekomen om daartoe over te gaan. In dien geest werd dan ook besloten.

Dr. Wesselink bood aan op dezelfde onbaatzuchtige wijze als hij reeds nu onze docent-geneesheer was, ook den meerderen arbeid aan de polykliniek verbonden, te verrichten.

Den kundigen humanen arts worde nogmaals in het openbaar dank gezegd voor al wat hij deed in het belang der ook hem lief gewordene Amalia-Stichting.

Zoo naderde met rassche schreden het oogenblik, dat onze waardige en waarde Directrice van ons zou moeten scheiden.

In de laatste vergadering die zij kon bijwonen, werd haar nog eens door den Voorzitter een warm hartelijk woord toegesproken, een vaarwel en een tot wederzien in goede gezondheid. Toen werd zij en ook mejuffrouw Scheib, die als trouwe pleegzuster en vriendin haar niet wilde verlaten, uit hare betrekking tot de Stichting losgemaakt.

Al had mejuffrouw Beets geen stoffelijk bewijs noodig, om de overtuiging met zich te nemen, hoezeer zij door het gansche bestuur werd geacht en geliefd, toch was het haar aangenaam een souvenir van de leden van het bestuur persoonlijk te ontvangen, dat haar in gedachte aan de Amalia-Stichting ketent.

Wij waren zoo gelukkig geweest een allervriendelijkst bewijs

van belangstelling in de Stichting te ontvangen van mejuffrouw D. J. van Geuns uit 's Hage, die zich had aangeboden, om tot aan het tijdstip dat wij eene op het gebied van ziekenverpleging alleszins bekwame Directrice zouden gevonden hebben, de plaats van mejuffrouw Beets tijdelijk te vervullen.

Eene aanbieding hoog te waardeeren voorwaar en met de zuivere intentie, om de Stichting van dienst te zijn. Geen wonder dat het bestuur volgaarne die aanbieding aan nam.

Gedurende den tijd die verloopen moest tusschen het vertrek van mejuffrouw Beets en de komst van mejuffrouw van Geuns, was ons geacht medebestuurslid mevrouw Milliës zoo goed haar intrek in de Stichting te nemen en als waarnemende Directrice op te treden. Zij neme nogmaals daarvoor onze welgemeende erkentelijkheid aan.

Had het uitzicht op nieuwe pleegzusters, de verwachting der resultaten van de te openen polykliniek, het vriendelijk aanbod van mejuffrouw van Geuns, onze hoop zoo niet onze moed op betere tijden wat verlevendigd, zoo zou eene mededeeling van de commissie voor het onderhoud der gebouwen ons op eens de vrees om het hart doen slaan.

Een lek ontdekt in een der barakken had een onderzoek uitgelokt en daarbij was gebleken, dat de asphaltbedekking der daken niet langer voldoende was; op onderscheidene plaatsen waren kleinere of grootere scheuren ontstaan, kortom eene vernieuwing bleek noodig en wel voor dat de najaarsbuien en stormen zouden komen en ook de houtbebording verder zouden aantasten en ondermijnen.

Geheele vernieuwing door eene bedekking met zink en onverwijld, zoo luidde het advies van deskundigen in en buiten het bestuur en wilden wij grootere ellende en nog meer reparaties voorkomen, dan schoot er niet anders over, dan dat advies op te volgen. Daartoe werd dan ook, maar met een zeer bezwaard hart, besloten.

Weldra zou het woord zijn aan de penningmeesteres. Een

herstel van het euvel zou eene uitgave vorderen volgens raming van ongeveer twee duizend vier honderd gulden; het schilderen der barakken, dat geen langer uitstel kon lijden, ongeveer duizend gulden, dus aan reparaties een totaal bedrag van drie duizend vier honderd gulden.

Eene naauwkeurig opgemaakte begrooting voor 1881 wees voor ontvangsten aan *f* 4400 en voor uitgaven *f* 9000, derhalve een tekort van *f* 4600.

Zonder bijzondere groote giften zouden volgende begrootingen ieder ongeveer datzelfde te kort aanwijzen.

De commissie van dagelijksch bestuur, die de zaken voor de bestuursvergaderingen voorbereidt, wikte en woog, maar besefte ten volle, dat het voortbestaan der Instelling eene onmogelijke zaak was, tenzij het bijkans ondenkbare geval zich voordeed, dat wij zooveel geld bij elkander hadden, dat uit de renten de zaak kon worden in stand gehouden. Schoon zij stappen wilde doen om dezen noodlottigen afloop te verhoeden, zij maakte er zich geen illusiën van, dat zoodanig groote som in eens zou te verkrijgen zijn, noch ook dat zij het geld zou kunnen bekomen om in het geraamd te kort over 1881 en dat over volgende jaren te voorzien.

In die stemming had de Novembervergadering plaats, waarin na een naauwkeurig exposé van den toestand en met een blik op de toekomst, met algemeene stemmen besloten werd, om — zoo niet op afdoende wijze hulp werd verstrekt — de Instelling op 1 Maart te sluiten.

Er was niemand, die niet met diep leedwezen tot dat besluit medewerkte — dat onvermijdelijk en gebiedend noodzakelijk was, wilde men geen schulden maken

Hoe toch te voorzien in een telkens terugkeerend geraamd te kort van zoowat vier duizend gulden?

De vergadering was van oordeel dat — om het voortbestaan der Instelling te verzekeren, er nog minder kans was op het verkrijgen van jaarlijksche bijdragen tot een beloop van die

som, dan op pogingen om een kapitaal van tachtig à honderd duizend gulden bijeen te brengen. Thans bedragen de jaarlijksche bijdragen *f* 486, ieder onzer zag de onmogelijkheid in, om nog eens achtmaal zooveel bij elkander te brengen. De andere weg moest worden ingeslagen en pogingen daartoe werden gedaan.

Gelijk wij wel vreesden waren de toezeggingen die men ons kon doen — en wij verklaren hier gaarne, dat we ons dat zeer goed kunnen begrijpen — van dien aard, dat er niet aan te denken viel, om hiermede de wankelende Instelling te redden.

Eene nadere vergadering, waarin het bestuur nogmaals alles overwoog, kon dan ook geen ander besluit nemen, dan handhaving van de uitspraak, die het doodvonnis velt over de Instelling tot opleiding van pleegzusters.

De algemeene deelneming en sympathie ontbreken ten eenenmale. Wij tellen honderd vijftien vaste contribuanten. Wel waren er en zijn er nog velen, die onze zaak in beginsel toejuichen, die klagen over het gemis aan pleegzusters, waarvan wij zelve waarlijk meer dan anderen de overtuiging hebben opgedaan, maar het blijft bij woorden — en van woorden alleen bestaat nu eenmaal eene Instelling niet.

De eenige Stichting in Nederland tot opleiding van beschaafde vrouwen tot pleegzuster, waar geregeld theoretisch onderwijs wordt gegeven, gaat te niet uit gebrek aan ondersteuning.

Naardien de kas der Stichting misschien zelfs een te kort zou opleveren, als wij de Instelling nog tot 1 Maart continueerden, waartoe wij echter met het oog op onze pleegzusters besloten hadden, moesten de uitgaven ook voor zooveel mogelijk worden ingekrompen. Er werd besloten, om in dezen stand van zaken geen zieken meer op te nemen en de polykliniek op te heffen.

Aan de Directrice, den geneesheer-docent, de pleegzusters,

de oudere zoowel als de pas opgenomene, moest de pijnlijke mededeeling worden gedaan, dat de Instelling op 1 Maart 1881 zou worden gesloten uithoofde van geldgebrek.

Te midden van de voor het bestuur zoo pijnlijke overwegingen over het te nemen besluit, werden wij verrast door de tijding dat mevrouw de Prinses Hendrik de Stichting wilde bezoeken. Hoe ook gevoelig voor en vereerd door dit blijk van belangstelling van de zijde der Vorstin, zoo ontvingen wij thans Hare Koninklijke Hoogheid en gevolg met een zeer beklemd hart. Met de meeste belangstelling behaagde het der Prinses alles in oogenschouw te nemen en met welgevallen rustte het oog der Vorstin op de Stichting van wijlen Haar Doorluchtigen Gemaal. Wij konden toen de Vorstin nog niet zeggen, hoe treurig de toestand was, omdat wij zelve den toestand nog niet in zijn geheel hadden kunnen overzien en er uit tijdsgebrek geen gezette overweging had kunnen voorafgaan aan dit bezoek.

Deed het gevallen besluit ons hartelijk leed omdat een goed en schoon beginsel deerlijk schipbreuk lijdt, het speet ons niet minder voor onze pleegzusters, wier toekomst in de Stichting moet worden afgebroken. Het bestuur wilde echter voor haar doen wat in zijn vermogen is; de beide oudste, wier tweejarige cursus weldra ten einde liep, zouden in de gelegenheid gesteld worden, het examen af te leggen, wat bij welslagen door een diploma zou worden gevolgd.

Aan de drie dames, die in proeftijd zijn opgenomen, wilden wij trachten gelegenheid te verschaffen, elders hare opleiding tot pleegzuster voort te zetten.

Op 1 Januari 1880 waren nog in behandeling gebleven 4 patienten, verder zijn nog in 1880 opgenomen 10 zieken; totaal der in 1880 behandelde patienten 14, van welke de laatste vertrokken is 15 November.

Het aantal verpleegdagen beliep 829; dat der recepten 152.

Het bestuur heeft geoordeeld dit verslag niet op 31 Decem-

ber te moeten laten eindigen, maar te laten doorloopen voorzooveel aangaat de Amalia-Stichting tot aan hare sluiting, en wel om niet in het volgend verslag op nieuw op deze bedroevende zaak te moeten terug komen.

Op Donderdag 3 Februari 1881 werd het examen aan onze twee oudste pleegzusters, mej. Boelen en mej. van Orsoy, afgenomen door de heeren doctoren Smith, Brondgeest en Becking, in tegenwoordigheid van den docent-geneesheer Dr. Wesselink.

De uitslag was zeer bevredigend en met algemeene stemmen werd op advies der medische commissie door het bestuur besloten, aan beide dames het diploma van pleegzuster uit te reiken en aan ieder harer het jaargeld van *f* 100 aan te bieden, gelijk dat zou geschieden als de Stichting in werking ware gebleven en de dames zich verder hadden verbonden.

Aangaande de toekomst onzer pleegzusters en aspirant-pleegzusters vermelden wij nog, dat mej. Boelen heeft verkozen als privaat-pleegzuster op te treden en zich niet aan eene andere Instelling te verbinden; zij vertrok einde Februari uit de Stichting. Mej. van Orsoy wenschte in April eene betrekking te aanvaarden van pleegzuster in het burgerziekenhuis te Amsterdam, Directrice mevrouw Berns, mej. van Bennekom en mej. Campagne zijn tegen Mei aangesteld als aspirant-pleegzusters in het Sophia kinderziekenhuis te Rotterdam.

Tot ons leedwezen heeft het bestuur dezer Instelling onze aspirant-pleegzuster, mej. Doyer, de jongste in jaren, op grond van te jeugdigen leeftijd, gemeend niet te kunnen aannemen.

Mej. Campagne en mej. Doyer zijn naar hare familiën terug gekeerd. Aan mej. van Orsoy en mej. van Bennekom is vergund in de Stichting te blijven tot zij respektivelijk naar de Instellingen te Amsterdam en Rotterdam zullen vertrekken.

In de eerste dagen van Maart nam mejuffrouw D. J. van Geuns, die tijdelijk de betrekking van Directrice wel op zich had willen nemen, van ons afscheid. Zij draagt nevens de warme erkentelijkheid van het bestuur het bewustzijn mede,

dat zij in moeijelijke en voor haar niet aangename maanden met trouwe zorg de belangen der Stichting heeft behartigd en bij de sluiting de haar toevertrouwde post met eere heeft nedergelegd.

Aan mejuffrouw van Geuns en aan Dr. Wesselink werden door het bestuur geschenken aangeboden als eene dankbare herinnering zijnerzijds, hoeveel wij aan den geneesheer-docent en aan de tijdelijke Directrice zijn verschuldigd.

Bij de sluiting der Stichting leden wij het verlies van drie hooggewaardeerde medeleden. De heeren Dr. J. Smith, Jhr. Mr. A. D. van Riemsdijk en A. B. de Joncheere trokken zich terug, de herinnering achter latende van hetzij langer, hetzij korter tijd met belangstelling en ijver te hebben medegewerkt aan onze taak.

Naardien ook mejonkvrouw Craeyvanger wenschte ontheven te worden van het penningmeesterschap, dat door haar onderscheidene jaren met naauwgezetheid is gevoerd en de voorzitter den zetel had verlaten, werden in Maart tot voorzitter, penningmeester en onder-voorzitter verkozen de heeren Becking, Jhr. Sickinghe en Dr. Brondgeest.

Aan het slot van dit ons tweede en laatste verslag, aangaande den werkkring voor het tegenwoordige der Amalia-Stichting, een woord van hartelijken dank jegens allen, die onzen arbeid op eenigerlei wijze ondersteunden.

Mocht een gunstiger tijdstip nog eens en wel spoedig aanbreken, waarin het ons of onzen opvolgers gegeven wordt, de Stichting te heropenen. Dat zij zoo.

Aldus vastgesteld in de vergadering van 22 April 1881.

Het Bestuur van het Utrechtsche Comité van het Roode Kruis,

B. E. J. H. Becking, *Voorzitter.*

P. Templeman van der Hoeven, *Secretaris.*

TER NAGEDACHTENIS.

Onder het afdrukken ontvangen wij de tijding van het overlijden in zeer hoogen ouderdom van jhr. J. C. W. Fabricius van Leyenburg, aan wien ons comité, naast Z. K. H. prins Hendrik der Nederlanden, veel zeer veel verschuldigd is. Verbood de bescheidenheid van den waardigen grijsaard dat zijn naam bij zijn leven in onze verslagen genoemd werd — nu, waar de dood hem heeft weggenomen, is het ons eene behoefte des harten, door een woord van warme erkentelijkheid voor de boven alle verwachting groote, en telkens ongevraagd verleende geldelijke ondersteuning aan het Utrechtsche comité van het Roode Kruis in oorlog en in vrede, de nagedachtenis te eeren van jhr. J. C. W. Fabricius van Leyenburg.

1880-1881.

ACHTSTE STUK

VAN DEN

CATALOGUS DER BIBLIOTHEEK

VAN HET

UTRECHTSCHE COMITÉ ONDER HET ROODE KRUIS.

No.

1672 Jaarverslag over 1879 van de Roode Kruis vereeniging te Frankfurt a/M. *Geschenk.*

1673 Jaarverslag over 1879 van de Vrouwenvereeniging aldaar. *Geschenk.*

1713 Verplaatsbare afbeeldingen der inwendige deelen van het menschelijk ligchaam enz. door Th. Eckart, bewerkt voor Nederland door Dr. N. B. Donkersloot.

1719 Gedrukte lijst van antiseptische verbandmiddelen van de firma Utermöhlen en Co. te Amsterdam.

1721 Verslag der verrichtingen van het Centraal-Comité in Nederlandsch-Indië van de Nederlandsche Roode Kruisvereeniging over 1879. *Geschenk.*

1723 Manuel de petite chirurgie de Jamin. 6e Edition illustrée par Ferrier. Paris 1880.

1724 Handleiding tot de leer der verbanden van Dr. M. Froschel uit het Duitsch door Dr. J. W. F. Scheffer,

No.

1730 Verhandlungen des 2ten Vereins-Tags der Deutschen Vereine unter dem Rothen Kreuze und der Frauenvereine zu Frankfurt a/M. 27 und 28 Sept. 1880.

Verder Kriegerheil, Deutscher Frauenverband, Bulletin International over 1880, benevens verslagen, reglementen en bepalingen van ziekenhuizen en pleegzuster-instellingen en van comités.

REKENING EN VERANTWOORDING

VAN HET

GELDELIJK BEHEER VAN HET COMITÉ UTRECHT,

onder het Roode Kruis over 1880.

ONTVANGST.

Voordeelig saldo	*f*	114,62
Contributiën over 1880	〃	293,—
Voor het gebruik van raderbaren	〃	69,—
Buitengewone ontvangst	〃	2828,81
Renten van 300 £ Nicolaïspoor over een halfjaar.	〃	72,84
	f	3378,27

UITGAAF.

Uitkeering aan het Hoofdcomité	*f*	68,62
Advertentiën en drukloon	〃	25,80
Bode en conciergeloon	〃	55,20
Boekwerken	〃	10,05
Assurantie van magazijngoederen	〃	5,—
Administratiekosten	〃	8,45[5]
Aankoop van 300 £ Nicolaïspoor	〃	2751,—
Aan de Amaliastichting	〃	201,65
	f	3125,77[5]

RECAPITULATIE.

Ontvangst	*f*	3378,27
Uitgaaf	〃	3125,77[5]
Saldo	*f*	252,49[5]

De penningmeesteres van het Comité.
A. Craeyvanger.

Utrecht 31 December 1880.

Gezien en goedgekeurd in de Vergadering van 22 April 1881.

Het Bestuur van het Utrechtsche Comité,
B. E. J. H. Becking,
Voorzitter.
P. Templeman van der Hoeven,
Secretaris.

REKENING

GELDELIJK BEHE

OVER

ONTVANGST.		
Saldo in geld		*f* 717,7
Saldo in effecten. Belegd kasgeld		〃 5100,—
Verpleeggelden		〃 1007,7
Storting der aspirant-pleegzusters		〃 510,—
Jaarlijksche contributiën		〃 486,5
Buitengewone ontvangsten, als:		
a. Giften voor eens	*f* 2494,70	
b. Uit de bus	〃 23,95	
c. Bijdrage uit de kas van het Comité.	〃 201,65	
Renten:		〃 2720,3
a. Van effekten	*f* 530,36	
b. Landpacht	〃 75,70	
		〃 606,0
		f 11148,3

Gezien en goedgekeurd in de Vergadering van 22 April 1881.

Het Bestuur van de Amalia-Stichting,

B. E. J. H. Becking,
Voorzitter.

P. Templeman van der Hoeven,
Secretaris.

ERANTWOORDING

ER AMALIA-STICHTING

AR 1880.

U I T G A A F.

Aan de huishouding:		
Voeding, Waschloon, Verlichting, Brandstoffen, Dienstbodenloon	*f* 3831,50	
Aan huisraad:		
Meubelen, Beddegoed, Linnen	〃 516,99[5]	
Onderhoud en reparatie der gebouwen.	〃 2660,06	
Geneesmiddelen.	〃 126,60	
Gratificatiën	〃 387,50	
Brandassurantiën	〃 81,35	
Belasting	〃 18,61	
Administratiekosten, enz.	〃 269,34	
		f 7891,95[5]
Saldo in contanten		〃 56,42
Saldo in effecten. Belegd kasgeld		〃 3200,—
		f 11148,37[5]

Utrecht 31 December 1880.

De Penningmeesteres,

A. CRAEYVANGER.

KAPITAAL-REKENING

VAN HET

UTRECHTSCHE COMITÉ VAN HET ROODE KRUIS.

Geschenk B[n]. v. B in 1880, met bepaling dat de renten alleen bestemd voor het Utrechtsche comité van het Roode Kruis in vredestijd ook ten bate van de Amalia Stichting kunnen worden gebruikt en het kapitaal *f* 2700,— uitsluitend strekt ten behoeve van de werkzaamheid van het Utrechtsche comité indien Nederland in Europa oorlog voert.

Hiervoor zijn aangekocht drie Obligatiën ten laste Rusland 1867/69 (Nicolaïspoorweg), ieder groot £ 100, rentende 4 pCt.

Utrecht 31 December 1880.

A. Craeyvanger,
Penningmeesteres.

Gezien en goedgekeurd in de vergadering van 22 April 1881.

Het bestuur van het Utrechtsche Comité van het Roode Kruis,

B. E. J. H. Becking,
Voorzitter.

P. Templeman van der Hoeven,
Secretaris.

KAPITAAL-REKENING

VAN DE

AMALIA-STICHTING.

Geschenk B[n]. v. T. in 1876	*f*	5000.00
Geschenk W. in 1876	"	500.00
Legaat B[n]. v. G. in 1879	"	500.00
	f	6000.00

Hiervoor zijn aangekocht zes Obligatiën 4½ % Rotterdamsche Hypotheekbank, ieder groot nomin.	*f*	1000.00
Geschenk M. in 1880, eene Obligatie Maatschappij Gemeente-Crediet 3 % groot nomin. .	"	100.00
Legaat Mevr. D. in 1880	"	50 00
	f	6150.00

Utrecht 31 December 1880.

A. Ceaeyvanger, *Penningmeesteres.*

Gezien en goedgekeurd in de Vergadering van 22 April 1881.

Het bestuur van de Amalia-Stichting,

B. E. J. H. Becking,

Voorzitter.

P. Templeman van der Hoeven,

Secretaris.